

називао обмањивачима, масалијанама и пупкогледцима (омфалопсихити). Говорио је још да је таворска светлост створена и пропадаљива. Атонски монаси су оваквим нападима били веома узнемирени и обратили су се Григорију Палами који је одмах почео да пише против Варлаама. Варлаам, опет, пише своје дело, Против

масалијана. Григорије Палама је имао подршку цариградског патријарха Филотеја, царице Ане, затим царева Јована Палеолога и Јована Кантакузина. Исихасти са Григоријем Паламом на челу, у тим спорењима су тврдили да таворска светлост коју су апостоли видели приликом Христовог преображења, иако није сама суштина

Божја, али је неразлучно савечна божанској суштини и она је природно својство и енергија Божанства. Та светлост није суштина Божја, већ енергија, благодат и слава која се даје светима из суштине Божје.

*Пројоројереј гр Рагомир Појовић
ПОЈМОВНИК ЦРКВЕНЕ ИСТОРИЈЕ
Хришћанска мисао, Београд 2000*

ЈА САМ ВРАТА, АКО КО УЋЕ КРОЗА МЕ СПАШЋЕ СЕ

Господ Исус Христос, кроз данашње јеванђелско штиво проповеда тако што наглашава да је Он „врата“, те онај који уђе кроз ова врата, каже Господ, „и ући ће, и изићи ће, и пашу ће наћи“ (Јн. 10, 9). Зашто је за нас апсолутно важно да разумемо ову поруку? Има ли других врата за улазак у Небо? Може ли се мимо Христа спасити? Све су ово питања на која је неопходно знати одговор, јер у противном, налазимо се на раскрсници са које воде многи путеви у разним правцима, а само је један пут истине, пут Онога, који за себе каже: „Ја сам Истина“. Исто овако како данас каже „Ја сам врата“, тако је Господ наш објаснио да је Он „Пут, Истина и Живот“. Као што нема другог пута, друге истине и другог живота, тако, на исти начин, нема других врата која воде у Небо.

Недавно сам имао прилику да слушам једног човека, који каже: „Верујем ја, нешто мора да има, али и сви други верују, није важно како се Бог зове“. Ово је казивање које су сви бар једном могли да чују у свом животу. Нажалост, овакво веровање, релативизација бића Бог живог, не само да није добро, него, дефинитивно, ништа не значи. Да не кажемо, никоме ништа не помаже. Да, вера у то да има разних богова, и разних путева ка њима као и разних спаситеља потпуно је неприхватљива за следбеника Христовог. Христос је тај пророковани Спаситељ света, Који је „грехе света понео, страдао за род људски на Голготи, васкрсао из

мртвих и, победивши смрт и ђавола, осигурао нама својим следбеницима живот вечни“. Кад бисмо допустили да има других богова и других врата, онда бисмо јавно порицали чињеницу да нам је Христос сам открио и кроз безброј чуда доказао да је Он уистину Син Божји, Спаситељ света и човека и да се кроз Њега спасавамо. Да кроз Њега можемо доћи к Оцу, Његовом и нашем. И, због тога је наша вера у Христа као у „врата“, кроз која улазимо и пашу налазимо, вера у једну од непобитних чињеница у корпусу Христом откривених истина.

Најчешће слушамо од људи који нису утврђени у вери да је све једно у кога бога човек верује, већ да је битно да верује. Поново је неопходно истаћи да, као што је у Старом Завету речено: „Ја сам Господ Бог твој, немој имати других богова осим мене“, тако је и са нашом вером у Христа. Крштење у Христа подразумева да смо прихватили веру у то да су за нас само кроз Њега отворена врата Неба, односно да су та врата управо сам Господ. Са овом вером су пријатељи ослабљеног човека, из данашњег другог јеванђеља, учинили посебан напор и кроз кров спустили болесника пред ноге Христове. Од мноштва народа они нису другачије успели да помогну болеснику. Када је Христос видео веру њихову, рекао је узетоме: „Синко, ојрашћају ти се греси твоји!“ (Мк. 2, 5). Међу присутнима било је и неких

књижевника, који су замерили Христу рекавши: „Ко може ојрашћајути грехе осим једнога Бога?“ (Мк. 2, 7) Овде се десило неколико значајних ствари.

Прво, Господ лечи узетого због вере његових пријатеља. Они су чврсто веровали да ако само успеју да изађу пред Господа, Овај ће њиховог пријатеља излечити. Св. Владика Николај пише о значају изласка пред лице Божије на овај начин:

„О, како је велико, и страшно, и чудно, и целишелно љрисусџво Живога Госџода! Но џреба доћи и сџаџи у љрисусџво Живога Госџода. То је најџлавнија сџвар на љуџу сџасења: доћи с вером у љрисусџво Госџода, и осеџиџи џо љрисусџво. По некад сам Госџод долази и оџкрива нам своје блаџџворно љрисусџво, као џџо је дошао Марџи и Марији и Виџанији, као џџо се љоказао изненадно аџосџолу Павлу на друму, или друџим аџосџолима на мору Галилејском, и на љуџу за Емаус...“ (Из беседе у друџу недељу Часнога љосџа)

Друго, књижевници, образована каста онога времена, траже разлога зашто да критикују, због чега да приговарају. Наравно, због њиховог окорелог срца и помућености ума, нису препознали да су и сами у присуству Бога.

Треће, Господ доказује своје божанство тиме што чита њихове мисли па им онда и говори: „џџо џако размиџљаше у срцима

својим? *Шта је лакше, рећи узешоме опраштају ти се греси твоји или узми огар свој и ходи“?* (Мк. 2,9) Другим речима, Господ их прекорева јер не осећају Његово присуство. Јер, да су они знали да је Господ пред њима, они би били захвални што су посведочили једно чудо, односно исцељење оболелог ближњег свога.

О свему горе наведеном треба размишљати током поста и нашег корачања са Господом ка Голготи. Јер, све је важно. Сазнање односно вера да је Господ „врата“ те да других врата нема; да наша вера налази своју потврду у чињењу добра другима (пример пријатеља ослабљенога); да је сусрет са Господом благодворан; да је кроз бригу о другима најлакше наћи врата ка Небу. Свети владика Николај, у већ поменутој беседи, на ову тему говори:

„Таква је наша вера право-сквоз делашелна, сквоз молишвена и будна, сузна и усилна. Ниједна друџа вера не љредлаже вернима шолико усиља, да би се удо-стојили сџаши љред Сина Божјеџа. Сва џа усиља љредложио је целом свеџу, а вернима заџведио, сам Госџод и Сџасиџељ наш, а Цркџа их неџресџано освежава џонављајуџи их из века у век, из џоколења у џоколење, и истичуџи вернима све веџи и веџи број оних духовних виџезова, коџи закон Хрисџов исџунише и сџодобише се славе и моџи неисказане и на небу и на земљи“.

Господе Исусе Христе, помози нам да разумемо да си Ти „врата“ ка Оцу. Амин.

Прота Милорад Лончар

МИСЛИ ЗА 28. МАРТ

И ЗЕМЉА СЕ ПОТРЕСЕ, И КАМЕЊЕ СЕ РАСПАДЕ (МАТ. 27, 51).

О какав стра-шан укор људима! И мртва природа познала је Онога кога људи нису могли познати. Сва немурта твар усколебала се и стала је на свој начин и својим језиком да протестује. Немурта се земља потресе – то је њен језик. Камење се распаде – то је његов језик. Сунце уздржа светлост своју – то је његов језик. Свака твар на свој начин протестује. Јер је свака твар покорна, као Адаму негде у Рају. И јер Њега свака твар познаје, као Адама у Рају. Како је то, да су њега бесловесне твари познале и биле Му послушне, то ми не знамо. То је некакво унутрашње чувство твари, које је њима дошло од речи Божје, којом су саздане. И то чувство бесловесних твари бише вреди него разум људски помрачен грехом. Од свега што постоји, ништа није слепље од разума људског помраченог грехом. Јер он не само не види оно зашто је створен да види него види оно што је супротно бићу, супротно Богу, супротно истини. То су градуси слепила испод слепила, то су бројеви испод нуле. То је човек ниже твари. Јер док свештеници Божји у храму не познадоше Бога свога, познадоше Га буре и ветрови, познадоше Га биљке и животиње, познадоше Га море и реке, и земља, и камење, и звезде, и сунце, па и сами демони. О какав стид за људе!

Потресе се земља, камење се распаде а сунце помрча, колико због гнева толико због жалости. Ражалости се сва природа над мукама Сина Божјег, чим се мукама радоваху свештеници Јерусалимски. И протест, и жалост, и – страх. Устраши се сва твар од смрти Онога, ко је њему викнуо да устане из ништа и да се радује бићу. Као да хтеде рећи: с ким сад остајемо,

и ко ће нас држати кад Сведржитељ издахну?

О Браћо, застидимо се овога протеста, ове жалости и овог страха немурте твари! И с покајањем узвикнимо Господу Победитељу: опрости, милосрдни Господе, опрости, јер заиста кад год грешимо и Тебе вређамо, не знамо шта радимо. Теби слава и хвала вавек. Амин.

Свџи владика Николај

HOW TO FORGIVE

WE MUST PUT ASIDE ALL RESENTMENT

The decision to forgive another person a wrong done to us begins when we decide to let go of resentment and thoughts of revenge. To forgive someone does not mean that we forget what they did to us, for this may be impossible. The memory of the hurt might always remain with us, but when we decide to forgive the person who wronged us, the grip of resentment is put aside. When we forgive someone it is even possible to find ourselves filled with compassion and empathy for the person, for the act of forgiveness opens the heart to God's grace.

When we forgive someone, we are not denying their responsibility for hurting or offending us, nor are we justifying their act. We can forgive them without approving or excusing their transgression against us. The act of forgiving another opens our heart to the peace that brings closure to hurt and pain, and opens us up to the love and peace that comes from living a life without resentment.

If we find ourselves struggling to forgive, it is a good reminder to recall those hurtful things we've done to others, and remember when we've been forgiven. It is especially good to recall how God has forgiven us, and call upon Him to give us the

grace needed to put aside our resentment, and truly forgive the other person. Being quick to forgive, and putting aside all thoughts of revenge will open our heart to a joyful and peaceful life.

Finally, if we pray for those who have offended us, we open the door to all kinds of possibilities. When we ask God to help the person who's been unkind and hurtful, our own hearts receive healing, for when we've forgiven others, grace abounds. *Love in Christ, Abbot Tryphon*

ПРАШТАЊЕ ЈЕ ИЗНАД ПОСТА

Има јунаштва над јунаштвом и подвига над подвигом. Свети Елифаније Кипарски позвао на ручак Илариона Великог, па да би показао што веће гостољубље према свом знаменитом госту изнесе на трпезу печено пиле и понуди. Рекне му Иларион: „Опрости, но од када се замонаших не једох ништа заклано!“ На то Елифаније: „А ја од када се замонаших не легох никад у постељу докле најпре не опростих противнику своме!“ Удивљен Иларион рече: „Твоја је врлина, свети Владико, већа од моје!“

Ово је велика поука за све нас. Превасходна је ствар пост, али је још превасходнија опраштање увреда. Постом се човек вежба за великодушност, а опраштањем

ДУХОВНО ВЕЧЕ У НАШЕМ ХРАМУ: У недељу, 4. априла у 19ч, одржаће се духовно предавање на тему „НЕМА СПАСЕЊА ВАН ЦРКВЕ“. Предавач је протојереј Александар Савић, старешина храма Св. Стефана у Кизбору. Предавању претходи Великопосно вечерње у 18ч, а у наставку ће се послужити вечера за све присутне. Позивамо све парохијане на ово молитвено дружење!

увреда показује великодушност. Оно претходи овоме, но само оно не спасава без овога.

ГОДИШЊА СКУПШТИНА КСС „МАЈКА ЈЕВРОСИМА“

У недељу, 21. марта, после Свете литургије, Коло српских сестара је одржало своју редовну годишњу

Са њолајања заклешве Управе КСС

скупштину. Седници су присуствовали свештеници, протојереји Милорад Лончар и Петар Дамњановић. Прота Милорад је поздравио сестре бираним речима, благодарио им на њиховом пожртвованом и преданом раду у протеклој години, али нарочито на њиховом одговорном сестринском држању, које представља значајну подршку свештеницима у њиховом пастирском послу. Прота Милорад је поздравио сестре у име свештеника и свих чланова Црквеног одбора, на челу са председником, братом Петром Дамјанцем.

Одбор Кола сестара, на челу са сестром Цвијом Глоговац, поднео је извештај о свом раду. Између осталог, у свом извештају председница је истакла: „Такође, хвала и свим нашим парохијанима који подржавате наше вредне сестре купујући што оне спреме и донесу сваке недеље. Тиме сви помажемо нашу цркву. Још једном да захвалим свим сестрама, чланицама Кола српских сестара „Мајка Јевросима“ и свима вама на подршци. Жељела бих да тако наставимо да радимо у слози и

поштовању једни према другима, и да нас и све наше драги Бог чува“.

Сестре су се једногласно сложили да стара Управа на челу са Цвијом Глоговац, председницом, Јеленом Михајловић, секретарицом и Маријом Домазет, благајницом, настави да ради и у следећој години у истом саставу. Нашим сестрама честитамо на успешном раду и молимо се Богу за добро њихово и њихових породица.

ДУХОВНЕ ВЕЧЕРИ

Прво предавање мелбурншког намесништва у склопу духовних вечери Великог поста на тему „Свето тело и

Свето писмо“ одржано је

прошлу недељу (21. марта) у храму Св. Ђорђа у Сент Албансу. Предавач је био јереј др Небојша Тумара, аутор истоимене књиге, која је недавно изашла из штампе. Централна тема предавања о Небојше био је један од великих Отаца Цркве, Св. Јефрем Сирин. Иначе о самој књизи аутора, која се може набавити од њега лично забележено је:

„Студија јереја Небојше Тумаре разматра питање светости у формативном периоду рабинског јудаизма и сиријског хришћанства, фокусирајући се на дијалог који је постојао између јеврејске и хришћанске заједнице на територији Месопотамије. Ова студија разматра на који начин је дошло до раздвајања и обликовања јеврејског и хришћанског верског система, и на који начин је међу њима вршена размена симбола верског идентитета“.

КЊИГУ МОЖЕТЕ НАРУЧИТИ НА ТЕЛ.
0468 575 290